

βαγενωτός ἐπίθ. Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένι* καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ὁμοῖος κατὰ τὸν ὄγκον πρὸς βαγένι, παχύσαρκος.

βαγεύω Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Κορων.) *βαιεύω* Νάξ. (Κορων.) *βαεύω* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Τρίποδ.)

Τὸ μεσν. *βαγέω*. Πβ. Σουῖδ. «βαγεύει» πλανητεύει.

Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι εἰς τοὺς δρόμους ἀπουσιάζων ἐκ τοῦ σχολείου ἢ ἀποφεύγων ἐργασίαν ἐνθ' ἑαυτῶν. Ὁλη μέρα βαεῦγει Ἀπύρανθ. Ἐβάερες πάλι σήμερα καὶ δὲ δῆγες ἔς τὸ σκολεῖο Γαλανᾶδ. || Ἄσμ.

Βρίσκει κυρὰ κ' ἐγεύονταν, βαγίσεις κ' ἐβαγεύονταν Μῆλ.

βάγια ἢ, Ἀμοργ. Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σινασσ. κ.ά.) Κάρπ. Κάσ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνασελ. Ἀρκαδ. Κορινθ.) Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χίος κ.ά. *βάγια* Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. Πληθ. *βαγιάδες* Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρσεν. *βάγιος* Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *βάγια*, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. *βαῖα*. Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,32 ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Ἰταλ. *balia*.

Α) Θηλ. 1) Τροφός, θηλάστρια καὶ καθόλου θεραπαινίς, ὑπηρέτρια Ἀμοργ. Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Καπ. Κάρπ. Κάσ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνασελ. Ἀρκαδ. Κορινθ.) Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χίος κ.ά.: Φρ. *Βάγιες* θροστά καὶ *βάγιες* πίσω (ἐπὶ πολυδαπάνου πλουσίου) Βιθυν. || Ἄσμ.

Τὰ κανακάρικα παιδιὰ τρεῖς βάγιες τὰ κοιμοῦνε καὶ τρεῖς τὰ ναναρίζουνε καὶ ἔξε τὰ ξυπνοῦνε (βανκάλ.) Κρήτ.

... Τὸν ἐναν-νούριζαν τρεῖς ἀεργές το' ἐ μάννα το' ἀκόμη δὲν τὸν ἔφταξαν το' ἐπῆραν του τοαὶ *βάγιαν*. — *Βάγια* μου, μὴ μὴ με το, *βάγια* μου, μὴ μὴ με το το' ἂ σὲ ὑρέψη τοαὶ βυζίν, κάτσε τοαὶ βύζας με το (βανκάλ. μὴ μὴ = ἡμέρωσε) Μεγίστ.

Τριῶν βαγιάδων ἀγκαλεῖ ἐτράφη τὸ παιδί μου Ἀθῆν.

Τρέξετε, βάγιες, τρέξετε, ἀνοίξετέ του νὰ ἔμνη καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἄντρας μου καὶ αὐτὸς εἶν' ὁ καλὸς μου Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βάγισσα*. 2) Μαῖα Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σινασσ. κ.ά.) Συνών. *βαβὰ 6*, *βάβω 5*, *μαμμή*.

Β) Ἀρσεν. 1) Ὁ σύζυγος τῆς *βάγιας 1* Κεφαλλ. 2) Ὁ φροντίζων διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων, παιδαγωγὸς Ζάκ. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βάγιος* Μακεδ. (Βλάστ.) 3) Θεῖος Μακεδ. (Καταφύγ.) 4) Τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς γέροντα Μακεδ. (Καταφύγ.)

βαγιάνα ἢ, Κεφαλλ. Παξ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Εἶδος μαχαίρας μὲ πλατεῖαν λεπίδα καὶ ξυλίνην λαβὴν Κεφαλλ. 2) Εἶδος ἰχθύος ἀλιευομένου μὲ παραγάδια εἰς πετρώδεις πυθμένας.

* **βαγιανός** ἐπίθ. Θηλ. *βαγιανή* Κρήτ. Σῦρ. Χίος *ἀβαγιανός* ὁ, Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάγιος* καὶ τῆς καταλ. -γιανός.

1) Θηλ., ἢ τῶν Βαίων Κρήτ. Σῦρ. Χίος: *Βαγιανή* βδομάδα (ἢ ἑβδομάς τῶν Βαίων ἢ προηγουμένη τῆς Μ. Ἑβδομάδος). Τὸ ἄρσεν. *Βαγιανός* ὡς ὄν. κύριον ἢ ἐπών. Θράκ. (Μάδντ.) Κάρπ. Κύθν. Μεγίστ. Σάμ. Ἀβαγιανός Θράκ. (Μάδντ.) Θηλ. *Βαγιανή* κύριον ὄν. Μεγίστ. *Βαγιανή* Θράκ. (Αἰν.)

2) Ἀρσεν. οὐσ., τὸ φυτὸν λεβάντα Λέσβ. Συνών. *βαγὰ 7*.

βαγιανόσυκο τό, Σύμ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. **βαγιανός* καὶ τοῦ οὐσ. *συκο*. Εἶδος σύκου.

βαγιαντανή ἢ, Κάσ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. *βάγια*.

Θεράπεινα: Ἄσμ.

*Ἦ νὰ ποῦ μ' ἀγαπᾷ | πάντα μοῦ μηνᾷ
πάντα μοῦ παραγγέλλει | μὲ μὴ βαγιαντανή,
μὲ τὴ μικρὴ βαῖσσα | τὴ μυστηριανή.*

Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βάγισσα*.

βαγιαντή ἢ, Κάρπ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. *βάγια*.

Βαγιαντανή, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

... Ὁ νεὸς | πάντα παραγγέλλέ μου | μὲ τὴ βαγιαντή
μὲ τὴ μικρὴ βαγίτσα | τὴ μυστηριανή.

βαγιάρις ἐπίθ. Νάξ. (Κορων.) Οὐδ. *βαιάριος* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) *βαγιάρ'κον* Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαγεύω* καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν καὶ περιφερόμενος εἰς τοὺς δρόμους Νάξ. (Κορων.) 2) Οὐδ., τὸ ζῶν εἰς βραχὴ βουνὰ ἀνευ ἐπιτηρήσεως καὶ κατὰ μικρὸν ἐξαγριούμενον, ἐπὶ αἰγὸς Σαμοθρ. 3) Οὐδ., τὸ ἀπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ποιμνίου, τὸ μένον ὀπίσω, ἐπὶ αἰγοπροβάτων Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

* **βαγιάφτης** ἐπίθ. Θηλ. *βαγιάφτα* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαγίζω* καὶ τοῦ οὐσ. *ἀφτί*.

* *Βαγιάφτικος*, ὁ ἰδ.

* **βαγιάφτικος** ἐπίθ. *βαγιάφτ'κους* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαγίζω* καὶ τοῦ οὐσ. *ἀφτί*.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ ἀπέκοψαν τὸ νεῦρον τοῦ ὠτός, ὥστε νὰ περιελίσσεται τοῦτο. Συνών. **βαγιάφτης*.

βαγίδι τό, Θήρ. *βαῖδι* Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάγιος* καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Βαῖον πλεγμένον ἐκ κλάδου φοίνικος ἢ ἐλαίας καὶ κοσμημένον μὲ ἄνθη.

βαγίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Νίσυρ. Παξ. Πόντ. (Κερασ.) Τῆν. κ.ά. *βαῖζω* Ἡπ. Ἰθάκ. Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κῶς Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Συγκά Κορινθ. Τρίκκ.) Πόντ. (Κερασ.) Τῆλ. Τῆν. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. *βαῖζου* Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Β.Εὔβ. Ἡπ. (Ἀρτ. Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. Αἰν.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάγιος* καθὼς καὶ *λύγος* - *λυγίζω*.

Α) Μετβ. 1) Κάμνω τι νὰ λυγίσῃ, κάμπτω Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Θεσσ. Ἰθάκ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Συγκά Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά.: *Πολεμῶ νὰ βαῖσω τὸ ξύλο* Κῶς *Ὁ ἄνεμος βάισε τὸ δέντρο* Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. κάμπτομαι, κλίνω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Β.Εὔβ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ.) Παξ. Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Βαῖζουν οἱ ἐλαῖες ἀπὸ τὸν πολὺν τὸν καρπὸ Κέρκ.* Ἐβάισε πολὺν τὸ κλωνάρι καὶ φοβᾶμαι μὴ σπάσῃ αὐτόθ. *Βαῖζει ἡ μηλεῖα* - τὸ σ'τάρι - τὸ φόρτωμα κττ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. *Βαῖζει ἡ μπλεῖα* ἀπ' τὰ μῆλα Ἡπ. Ἐβάισε τὸ πάτωμα ἀπὸ τὸ πολὺν βάρος Κεφαλλ. *Βάγ'σαν* τὰ πατώματα τοῦ σπιτιοῦ Σαρεκκλ. *Τὸ δέντρο βαῖζ' ἀπ' τὸν καρπὸ* Λευκ. *Βάισαν* τὰ σ'τάρια ἀπ' τὸν καρπὸ Αἰτωλ. *Βαί-*

σαν τὰ κλονάρια τ'ς κίρασας ἀπ' τὰ κίρασια αὐτόθι. Βάισι οὐ δέντρους αὐτόθι. Ἐλαῖες βαγισμένες ἀπ' τὸν καρπὸ Κέρκ. || Παροιμ. Τὸν δέδρου σὰ βαῖσ', φουτιὰ τοῦ ἰδιᾶζ' (ἐπὶ τῆς ματαιοπονίας πρὸς τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶν) Φιλιππούπ. Συνών. λυγίζω. β) Ἀμτβ. κουράζομαι, καταβάλλομαι ἢ κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Βάισε πρὸς ὁ κακομοίρης Λεξ. Δημητρ. Βάγ'σα, λεγώ, βάγ'σα Σαρεκκλ. Σὰ βαγισμένος πορπατεῖ αὐτόθι. 2) Μισοκλείω ἢ κλείω Μακεδ. (Βλάστ. Νάουσ.): Βαῖζον ν δόρια - τοῦ παραθύρ' (ν=τὴν) Βλάστ. Βαῖσμένη πόρτα (ἡμιάνοικτος) Νάουσ. 3) Παραμερίζω Ἡπ.: Ἀσμι.

Λόγγοι, βαῖστε τὰ κλαριά, βουνά, ἡμεριστήτε
νὰ πὰ' ἡ φωνὴ 'ς τὴ μάνα μου, 'ς τὴ δόλια μου γυναικα.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐχω ἀφθονίαν καρπῶν, βρίθω ἀπὸ καρπῶν Θεσσ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) Παξ. κ.ά.: Ἐχουν βαῖσει τὰ δέδρα Κεφαλλ. Ἰβάνι 'ς τὰ μῆλα (ἐπὶ μηλέας καταφόρτου) Βελβ. Οἱ ἐλαῖες ἐφέτος εἶναι βαῖσμένες Κεφαλλ. 2) Κλίνω πρὸς τὴν ἐτέραν κατεύθυνσιν, ρέπω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σουφλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Τῆλ. κ.ά.: Ἐβάισε ἡ σκέπασι τοῦ σπιτιοῦ Κεφαλλ. Βαῖζ' τοῦ γουμάρ' - τοῦ φουρτιοῦ - τοῦ φόρτουμα κττ. Ἀνασελ. Βελβ. Βλάστ. Ἡπ. Καλοσκοπ. Βάγ'σε ὁ τοίχος Σαρεκκλ. Τῆρα ποῦθε βαῖζει νὰ σηκώσης τὸ πλευρὸ Καλάβρυτ. Βαῖζ' ἡ ζυγαριὰ Βελβ. Βάισι τοῦ σαμάρ' τ' μ'λαριοῦ κατ' μίγια μιρὰ Αἰτωλ. Ἐβάισε πὺν τὴν μὰ βάνταν (πλευράν) Τῆλ. Βαῖζ' διξιά κι ἀριστερά Ἀνασελ. Βάισι τοῦ ζῶν (ἐκλινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαρυτέρου φορτώματος) Καταφύγ. Νάουσ. Βάισι τοῦ σπὶτ' κι θὰ πέσ' Σουφλ. Βαγισμένη σκεπὴ Σαρεκκλ. Σπὶτ' βαγισμένο αὐτόθι. β) Ταλαντεύομαι Μακεδ. (Καστορ.): Τὰ καράβια τὰ κάνουν κάτω πλατὰ γιὰ νὰ μὴ βαῖζουν. γ) Χωλαίνω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶν' ὁμορφ' κουπέλλα, ἀλλὰ βαῖζ'. δ) Κλίνω πρὸς τὴν δύσιν καὶ δὴ δύω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.: Βάισιν οὐ ἡλίους Βλάστ. Βαῖζ' ἡ βάισε ἡ μέρα Ἀδριανούπ. ε) Κατακλίνομαι καὶ ἐφησυχάζω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ νὰ βαῖσω; Ἡπ. Τὸν πιδί, ἄμα βάισι νὰ κοιμηθῇ, τοῦ ἡρεῖ ἕνας γλυκὸς γύπνους Ἀδριανούπ. Νὰ βροῦμι κἄναν τόπον νὰ βαῖσουμι ψῆχα Βλάστ. Συνών. γέρνω. ς) Καταφεύγω που Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ θὰ βαῖζ' ἀπ' τ' ἱκεῖ; (ποῦ θὰ καταφύγει ἐκεῖθεν;) III) Ἀρχίζει νὰ μοῦ σχάξῃ ὁ ἀνθοφόρος ὀφθαλμός, ἀνθοφορῶ ἐπὶ φυτῶν Σκόπ. IV) Θυμῶ με βάγια, φύλλα δάφνης πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας Τῆν.

V) Κρατῶ κλάδον βαῖου καὶ ψάλλω «τὴν κοινήν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος κτλ.», ἐπὶ παιδίων Πόντ. (Κερασ.)

Γ) Μεταφ. 1) Κλίνω πρὸς τινα εὐνοϊκῶς, αἰσθάνομαι πρὸς τινα εὐμένειαν Β. Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βαῖζ' κατ' τοῦ πιδί Αἰτωλ. 2) Ἀποφασίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Οὐλ' βάισαν νὰ πὰρ'νι αὐτεῖθ' τ' νύφ'. III) Τιμῶμι Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Πόσο βαῖζει τὸ σ'τάρι;

βαγιλαιά ἡ, ἀμάρι. βαῖλαιά Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ ἐλαία.

Κλάδος ἐλαίας διδόμενος ὡς βάγιο, ὁ ἰδ.

βάγιο τό, βαῖον Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖο Πόντ. (Ὄφ.) βάγιο σύνθη. βάιο πολλαχ. βάγιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βάιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βαῖ Ἀνδρ. Ἀπουλ. κ.ά. βαγι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ζάκ. Κρήτ. κ.ά. βάιν Ρόδ. βάγι Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βαῖον. Πβ. Κ.Δ. (Ἰωάνν. Εὐαγγ. 12, 13) «ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ».

1) Κλάδος δάφνης ἢ φοίνικος ἢ ἐλαίας ἢ μύρτου ἢ πρίνου ἢ ἐλελιφάσκου ἢ κισσοῦ ἢ λεβάντας ἢ ἄλλου τινὸς φυτοῦ ἀναλόγως τῆς χλωρίδος ἐκάστου τόπου, ὁ ὁποῖος σχηματίζομενος μετ' ἄλλου κλάδου πολλαχοῦ εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ ἁγιαζόμενος δίδεται εἰς τὸν ἐκκλησιαζόμενον τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῖων εἰς ἀνάμνησιν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτε ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθη μετὰ κλάδων φοινίκων σύνθη. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Μετὰ βαῖων καὶ κλάδων (ἐπὶ θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς) πολλαχ. Βαστῶ τὸ βαῖ (ἔχω τὰ πρωτεῖα) Ἀπουλ. Πάρτε, διαβόλοι, βάγια! (ἐπὶ γενικοῦ θορύβου καὶ ἀκαταστασίας ἢ ἐπὶ γενικῆς διαρπαγῆς ἢ ἐπὶ διασκορπισμοῦ καὶ σπατάλης ἢ ἐπὶ ἀγροίκων καὶ ἀξέστων ἀνθρώπων ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἀναρμόστων καὶ ἀκαταλλήλων κττ.) Ἀθῆν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά.: Πῆρε βάγια ἡ κουκουβάγια (ἐπὶ προσώπου ἀναξίου καὶ εὐτελοῦς) Λακων. Πῆρε βάγια (ἐπὶ τοῦ παραφρονήσαντος ἢ τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἢ τοῦ βλαβέντος καὶ ἀπολέσαντος τὴν προτέραν ἀξίαν πράγματος ἢ τοῦ ἀναδίδοντος δυσσομίαν ἐώλου κρέατος καὶ ἰχθύων κττ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,22) Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.) κ.ά.—Λεξ. Αἰν. Βάλτε τον βάγια (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Κλουτσινοχ. Πῆρε τὰ βάγια (ἡττήθη) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πῆρε βάγια (ἡρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πῆρε τὰ βάγια τ' (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Μακεδ. (Βλάστ.) Πῆρε βάγια τὸ κρασί (ἡρχισε νὰ ξινίξῃ ἢ ἐτελείωσε) Πελοπν. (Ἀργ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.) Βάγια τῶ βαγιῶ (ἄλλ' ἀντ' ἄλλων) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Χρόνια πουλλὰ τὰ βάγια (ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος ἀσχετῶς πρὸς τὸ προκείμενον θέμα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἀσμι.

Λαμπρὴς τσερὶ δὲν ἔπιασα μηδ' ἀπ' τὰ βάγια πῆρα

τοῖς ἀπὸ τὴν κόρην πῶγλεπα πόρους τσαὶ δάκρυα πῆρα

Μεγίστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγι Κρήτ. Βάι Κρήτ. Βάγια Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Βοιωτ.) Συνών. ἀγίσκλαδο, ἀγισοναλαία, βαγισφόρος 3. β) Κλάδος ἐλαίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν σταυροὺς, ἀλύσεις καὶ ἄλλα κατασκευάσματα καὶ τὸν ὁποῖον τὴν παραμονὴν τῶν Βαῖων περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωινήν ὥραν τοποθετοῦν μετὰ κωδωνοκρουσίας εἰς τὸ κωδωνοστάσιον πλησίον τῶν κωδῶνων Ζάκ. γ) Πληθ., κλάδοι διαφόρων δένδρων, συνήθως πρίνων, τοὺς ὁποῖους ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποδημοῦντος οἱ προπέμπαντες αὐτὸν συγγενεῖς καὶ φίλοι καρφώνουν εἰς τὴν ἐξώθυραν αὐτῆς Ἡπ. δ) Πληθ., βλασταράκια χαμωδένδρων βλαστανόντων εἰς τοπούς ὑγρούς, τὰ ὁποῖα κοπτόμενα τὴν ἀνοιξιν χλωρὰ ἐτι ἀποφλοιοῦνται καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ πλέξιμον κανίστρων, κοφίνων κττ. ΝΠαπαδοπ. Ἐμπορ. Ἐγκυκλ. 1,2. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Λάνδου Γεωπ. 10, 6, 2 «ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σφυρίδων λευκοὶ τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἐτι ἀπὸ τῶν βαῖων ἐκτίλλωμεν αὐτοὺς καὶ ἐν σκέπη ἀποθώμεθα ἡμέρας δ' κτλ.» ε) Πληθ., νηματώδη πλέγματα συγκρατοῦντα τοὺς ὀδόντας τοῦ ὕφαντικοῦ κτενίου κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν Πελοπν. (Μεσσ.) ς) Πληθ., τὰ κατὰ μῆκος (ἄνω καὶ κάτω) πλέγματα τῶν μεταρίων Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Κατὰ γενικ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ Βαγιῶ, Βαγιῶ, τῶν Βαγιῶν, Βαγιῶν πολλαχ. τοῦ Βαῖου Πόντ. (Οἰν.) τῶν Βαῖων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) τῶ Βαγιῶ Θράκ. Κρήτ. τοῦ Βαγιῶ Κέρκ. τοῦ Βαγιῶ Λέσβ. Μακεδ. τοῦ

